

Sygn. akt II Ka 56/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SO Grażyna Jaszczuk SO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sądowy Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale Prokuratora Rafała Guza

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2024 r.

sprawy **K. G.**

oskarżonego z art. 190a § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 7 listopada 2023 r. sygn. akt II K 1432/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt V wyroku;
- ustala, że czyn zarzucony oskarżonemu w pkt I, II, III aktu oskarżenia i przypisany w pkt I wyroku został popełniony w okresie od kwietnia 2022 r. do 8 sierpnia 2022 r.;
- z opisu czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt IV aktu oskarżenia i przypisanego w pkt III wyroku eliminuje słowa „zadawania jej uderzeń rękoma”, zaś w miejsce wymierzonej za ten czyn kary pozbawienia wolności wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;
- uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt VII wyroku;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. W. kwotę 516,60 złotych (w tym 96,60 złotych podatek VAT) za reprezentowanie małoletniej N. G. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego K. G. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. G. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu związanych z udziałem jej pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od oskarżonego K. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 480 złotych opłaty za obie instancje oraz 536,60 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 56/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 7 listopada 2023 r. w sprawie II K 1432/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
--		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1.	Co do czynów z pkt I do III a /o Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj.: art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. polegająca na: - naruszeniu zasady obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnieniu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i pominięcie szeregu korzystnych dla oskarżonego okoliczności wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego;

- uznaniu wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne jedynie w części, w pozostałej części zaś niewiarygodne z uwagi na przyjęcie, iż wyjaśnienia stanowią jedynie obroną linie obrony;

- uznaniu za niewiarygodne zeznań M. S., mimo że zeznania są spójne, korelują z wyjaśnieniami oskarżonego, a także w znacznej mierze z zeznaniami J. G. oraz A. G.;

- uznaniu za wiarygodne i spójne zeznania pokrzywdzonych J. G. oraz A. G. w całości, podczas gdy zakresowe nie są one relacją spójną, konsekwentną, a pomiędzy relacją pokrzywdzonych z postępowania przygotowawczego a zeznaniem złożonym przed sądem występują znaczne różnice;

- uznaniu za wiarygodne zeznań S. S., mimo że zeznania te nie są spójne ani konsekwentne, ani też nie korelują z zeznaniami pokrzywdzonych, które wskazywały jedynie na dość ograniczony udział wymienionego w okolicznościach, w których mógłby być świadkiem zdarzeń objętych postępowaniem, gdzie świadek nie dość że sam wskazuje na wykluczające się okoliczności, kreuje swój udział oraz wiedzę co do okoliczności, co do których wątpliwe aby mógł być bezpośrednim świadkiem;

-przyjęciu, że z materiału dowodowego wynika, że wielokrotnie oskarżony zjawiał się w miejscu zamieszkania córek i

byłej żony, podczas gdy odtworzenie częstotliwości wizyt oskarżonego nie jest możliwe w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy;

- pominięciu w ocenie i ustaleniach faktycznych analizy billingów telefonicznych z k. 106 i n. z których to wynika, iż to pokrzywdzona A. G. w zdecydowanie większym stopniu próbowała nawiązywać lub nawiązywała kontakt z oskarżonym, co stoi w sprzeczności z tezą o obawach, strachu wobec oskarżonego,

- pominięciu w ocenie, analizie zeznań małoletniej N. G., której zeznania nie są spójne z zeznaniami pozostałych pokrzywdzonych, co wskazuje na brak spójności relacji i rzutuje na ich wiarygodność;

-pominięcie, iż z materiału dowodowego wynika, że jedynie 8 sierpnia w 2022 r. interweniowała w miejscu zamieszkania pokrzywdzonych Policja, co poddaje w wątpliwość tezy pokrzywdzonych o wielokrotności zdarzeń agresywnych, wszczynaniu awantur przez oskarżonego;

-pominięcie, że z zeznań świadków-zwłaszcza pokrzywdzonych wynika, iż wizyty oskarżonego zakończyły się z chwilą złożenia zawiadomienia, tj. 8 sierpnia 2022 r. co podważa sprawstwo oskarżonego w całym inkryminowanym okresie;

- przyjęciu sprawstwa oskarżonego co do zarzucanego mu czynu, podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na stawianie tak kategorycznych wniosków-wobec szeregu nieścisłości i charakteru zeznań obciążających jako klasycznego dowodu z pomówienia, które nie ma

charakteru jednoznacznego i konsekwentnego.

co skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że oskarżony wielokrotnie- uporczywie zjawiał się w miejscu zamieszkania pokrzywdzonych, że wszczywał awantury, że oskarżony zjawiał się w tymże miejscu w celu dokuczenia i udręczenia rodziny.

Z ostrożności procesowej rażąca niewspółmierność zastosowanego środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonych na okres 3 lat, podczas gdy od sierpnia 2022 r. oskarżony w żaden sposób nie kontaktuje się ani nie zbliża do pokrzywdzonych, w żadnym stopniu nie ingeruje w ich funkcjonowanie i nie zamierza ingerować póki wymienione same nie wyrażą takiej woli, zaś orzeczony środek karny ogranicza ewentualny kontakt wymienionych na okres 3 lat bez względu na zmianę okoliczności i wprost stanowi przeciwskazanie do odbudowy relacji oskarżonego z córkami przez z góry określony przez Sąd okres.

Co do czynu z pkt IV a/o

Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj.:

art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. polegająca na:

- naruszeniu zasady obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i pominięcie szeregu korzystnych dla oskarżonego okoliczności

wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego;

- uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego co do przebiegu zdarzenia z dnia 23 kwietnia 2022 r., mimo iż są one spójne, konsekwentne i logiczne;

- uznaniu, iż z nagrania video wynika sprawstwo oskarżonego w przyjętym przez Sąd zakresie, mimo że nagranie stanowi jedynie fragment zdarzenia, co do którego zachodzi podejrzenie edycji pliku przez pokrzywdzone;

- pominięciu w ocenie materiału dowodowego zeznań małoletniej N. G.

- pominięciu, że zeznania J. G. oraz N. G. pozostają niespójne, co poddaje w wątpliwość relację prezentowaną przez wymienione odnośnie przebiegu zdarzenia w dniu 23 kwietnia 2022 r.- zwłaszcza w zakresie zainicjowania sytuacji konfliktowej;

- pominięciu dowodu z protokołu oględzin nagrania sporządzonego na etapie postępowania przygotowawczego w zestawieniu z fragmentem zeznań J. G., z których to wynika, że oskarżony nie uderzał, nie wymierzał ciosów N. G.;

- pominięciu, że zdarzenie było sprowokowane zaborem przez N. G. kluczy należących do oskarżonego, które ten chciał odzyskać, a zdarzenie miało charakter wzajemnego przepychania się małoletniej i ojca a nie jak przyjął Sąd jednostronnie stosowanej przemocy wobec małoletniej;

co skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że

	<p>oskarżony zadawał małoletniej uderzenia rękoma- kiedy nie wynika to z materiału dowodowego, a zdarzenie wbrew ocenie Sądu było wywołane wyzywającym zachowaniem małoletniej.</p> <p>Zarzut rażąco surowej kary pozbawienia wolności i brak zastosowania wobec oskarżonego art 37a w zw. z art. 4 k.p.k. z pominięciem okoliczności zdarzenia, wywołania zdarzenia poprzez wyzywające zachowanie małoletniej polegające na zaborze kluczy należących do oskarżonego, nadto pominięcie, że zdarzenie było wzajemnym przepychaniem się a nie jednostronnym aktem przemocy, co wskazuje jasno że kara pozbawienia wolności wobec okoliczności i braku jakichkolwiek obrażeń po stronie pokrzywdzonej jawi się jako nazbyt surowa nie uwzględniająca wszelkich dyrektyw wymiaru kary, jakie przewiduje art. 53 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- analiza akt sprawy podjęta w ramach kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, iż Sąd meriti właściwie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i nie naruszył przepisów procesowych wskazanych w złożonym środku odwoławczym. Depozycje pokrzywdzonych A. G. i J. G. zostały ocenione zgodnie ze wskazaniem wynikającymi z art. 7 kpk. Wprawdzie zapoznając się z ich treścią można dostrzec pewne rozbieżności co do wskazywanych przez nie okoliczności popełnienia czynów z pkt I-III aktu oskarżenia,</p>		

jednakże nie powoduje to z góry wadliwości oceny tych dowodów dokonanej przez Sąd I instancji we wskazanym aspekcie. Nie należy zapominać, że czasookres przypisanych oskarżonemu w ramach ciągu przestępstw czynów obejmuje kilka miesięcy, toteż dokładne zapamiętanie sposobu zachowania oskarżonego w każdej sytuacji, a następnie odwzorowanie jej w sposób drobiazgowy przed Sądem merytorycznie rozpoznającym sprawę nie jest proste, a wręcz mogło okazać się niemożliwe. Tym bardziej, że każde spotkanie z oskarżonym wiązało się dla pokrzywdzonych ze zdenerwowaniem, stresem, co dodatkowo wpływało na możliwość późniejszego odtworzenia zaistniałych zdarzeń. Podkreślenia wymaga, że zasadnicze okoliczności w relacjach pokrzywdzonych pozostawały spójne, tj. co do nachodzenia ich w miejscu zamieszkania, wszczynania awantur, kierowania w stosunku do nich wyzwisk, a zatem zachowań, które wzbudzały w pokrzywdzonych poczucie zagrożenia. Podkreślenia wymaga, że pokrzywdzone wyrażały konsekwentnie i dobitnie, iż nie chcą kontaktu z oskarżonym. Pomimo to K. G. nie zaprzestał wizyt w ich domu i zachowań, o jakich mowa w opisie przypisanych mu czynów. Okoliczność, że zachowanie oskarżonego wzbudzało u pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego. Zachowanie oskarżonego spowodowało, że nawet Sąd Rejonowy mając bezpośredni kontakt z przesłuchiwanymi dostrzegł ich obawy przed oskarżonym podczas składania

przez nie zeznań. Miało to niewątpliwy wpływ na ocenę ich zeznań, którą Sąd Okręgowy podziela. Zauważyć należy, że relacja pokrzywdzonych znalazła potwierdzenie w nieosobowym materiale sprawy, w tym w nagraniu z k. 15, treści korespondencji z k. 198-204, ale też w depozycjach S. S., który opisywał to co działo się podczas jego obecności, choć faktycznie nie był obecny przy wszystkich zdarzeniach z udziałem oskarżonego. Okoliczność ta nie umniejszała jego zeznań. Sąd Rejonowy uwzględnił przy ocenie depozycji świadka, iż pozostaje partnerem pokrzywdzonej A. G.. Jednak wymowa całości zgromadzonych dowodów słusznie doprowadziła Sąd orzekający do wniosku o jego wiarygodności. Odnosząc się do gróźb kierowanych wobec pokrzywdzonej A. G. przez oskarżonego, należy wskazać, iż okoliczność, że to ona częściej nawiązywała połączenia z numerem należącym do oskarżonego, nie świadczy o braku jej obaw wobec byłego męża. Taki sposób nawiązywania kontaktu mógł być podyktowany próbą uniknięcia bezpośredniego zetknięcia z oskarżonym, który z uporem do niego dążył. Na kierowanie w stosunku do niej gróźb i towarzyszące temu obawy, wskazywała chociażby relacja pokrzywdzonej J. G.. Sama pokrzywdzona również konsekwentnie twierdziła, że obawiała się byłego męża. Biorąc pod uwagę zachowanie oskarżonego, rozciągnięte na przestrzeni kilku miesięcy, nacechowane agresją, uporczywe, uznać należy, że miała ku temu powody. Pominięcie okoliczności wynikających z wykazu dokonywanych połączeń pomiędzy

A. G., a oskarżonym nie miało zatem wpływu na wydany wyrok.

- naturalną konsekwencją obdarzenia wiarą zeznań pokrzywdzonych była odmowa uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego. Jego relacja stanowi zaprzeczenie faktom wskazywanym w postępowaniu przez pokrzywdzone, jednakże wobec spójności ich zeznań co do zasadniczych okoliczności zdarzeń, jak również odzwierciedlenia ich przekazu w nagraniu z k. 15 akt sprawy, a także wobec sprzeczności z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym sprawy, słusznie częściowo odmówiono wiary wyjaśnieniom K. G.. Z pewnością obraz sytuacyjny zdarzeń, będących przedmiotem osądu w przedmiotowej sprawie, przedstawiony przez oskarżonego, został wykreowany na potrzeby toczącego się postępowania, a miał on na celu uchronienie od odpowiedzialności karnej za zarzucane mu czyny. Pozytywnie oceniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy przeczy jednak, aby oskarżony przyjeżdżał do miejsca zamieszkania pokrzywdzonych jedynie raz na jakiś czas, w celu odebrania należących do niego rzeczy czy też z chęci odbudowania kontaktów z córkami. Z relacji oskarżonego wynika, że był świadomy tego, że ani córki, ani była małżonka, nie życzą sobie kontaktu z nim. Świadczy o tym również, poza zeznaniami pokrzywdzonych, fragment jego wyjaśnień: „Jak była w domu była żona to wychodziła i mówiła, że dzieci nie chcą się ze mną widzieć” (k. 167 akt sprawy). Oskarżony mimo to trwał w uporze i pomimo zachowania córek, które ewidentnie okazywały brak chęci do spotkań z nim,

usprawiedliwiał swoje zachowanie twierdzeniem, że zachowują się one w ten sposób, gdyż negatywny wpływ na nie wywiera ich matka. Warto też zważyć, że jego przekaz pokrywa się w części z relacją pokrzywdzonych, chociażby co do tego, że bywał w miejscu zamieszkania pokrzywdzonych, w tym w czasie nieobecności byłej żony. Wespół okoliczności te, uprawniały Sąd Rejonowy do uznania za niewiarygodne jego wyjaśnień dotyczących zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów z pkt I-III.

Sąd odwoławczy nie miał zastrzeżeń do oceny zeznań świadka M. S. dokonanej przez Sąd I instancji i nie uwzględnił w tym zakresie zarzutu naruszenia art. 7 kpk. Partnerka oskarżonego ewidentnie wspierała go w przyjętej przez niego linii obrony, a w jej relacji nie sposób doszukać się obiektywizmu. Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację zaprezentowaną w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w tym zakresie, do której odsyła, m.in. zaakcentowaną przez Sąd I instancji rozbieżność w konstruowaniu obrazu osoby oskarżonego przez M. S..

- nieuwzględnienie relacji N. G. w podstawie dowodowej zaskarżonego wyroku nie wpłynęło na treść rozstrzygnięcia, a tylko w takim wypadku zarzut ten mógłby zostać uwzględniony. Należy pamiętać, że Sąd meriti dysponował również zeznaniami pokrzywdzonych A. G. i J. G., w tym materiałem nieosobowym w postaci nagrania, ukazującego zdarzenie z dnia 23 kwietnia 2022 r. Na podstawie tych dowodów, słusznie wywiódł winę oskarżonego w odniesieniu do

zarzucanych mu czynów. W zakresie czynu z pkt IV aktu oskarżenia, z tym zastrzeżeniem, że postępowanie dowodowe nie wykazało, aby oskarżony zadawał N. G. uderzenia rękoma. Nie było w takim układzie procesowym potrzeby, aby ponownie przesłuchiwać pokrzywdzoną. Należy pamiętać również o tym, że ustawodawca w przepisach art. 185a-d kpk przyjął zasadę jednorazowości przesłuchania małoletniego pokrzywdzonego. Ochrona dobra dziecka stanowi w tym wypadku wartość wiodącą. Oskarżony realizował zaś swoje prawo do obrony osobiście, przedstawiając swoją relację z przebiegu zdarzenia, jak też działał w jego interesie obrońca, który zadawał pytania zeznającym w sprawie świadkom. Tym samym nie doszło do naruszenia jakichkolwiek przepisów postępowania, które miałyby wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

- Sąd meriti, jak wyżej zasygnalizowano, poczynił jednak błędne ustalenia faktyczne w zakresie czynu z pkt IV aktu oskarżenia, co do faktu uderzenia przez oskarżonego pokrzywdzonej N. G. rękoma. Z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby takie działanie z jego strony miało miejsce podczas zdarzenia. Nie potwierdza tego również treść nagrania z przebiegu zdarzenia. Popelnienie przez oskarżonego czynu z art.217 § 1 kk zostało mimo to wykazane i Sąd Okręgowy w świetle zgromadzonych dowodów nie miał zastrzeżeń co do przyjętego przez Sąd Rejonowy stanowiska. Zgodzić należy się ze skarżącym, że nagranie ukazuje jedynie fragment zdarzenia, lecz zostało ono uzupełnione zeznaniami pokrzywdzonych, a

współ te dowody stanowią pełnoprawne ogniwo dowodzenia winy oskarżonego. Obrońca podnosząc, iż zdarzenie zostało spowodowane przez pokrzywdzoną N. G., zapomina o poprzedzającym je zachowaniu oskarżonego, który wszedł do pokoju pokrzywdzonej J. G. pomimo jej protestów i zabrał jej klucze. Przyjąć należy zatem, że skarżący w złożonej apelacji podtrzymuje wersję zdarzenia prezentowaną w toku postępowania przez oskarżonego, która została uznana przez Sad I instancji za niewiarygodną. Trudno też mówić o akcentowanej przez obrońcę spójności relacji oskarżonego, kiedy to w fazie przygotowawczej postępowania skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, a w postępowaniu sądowym składał wyjaśnienia wyłącznie raz, podczas rozprawy głównej w dniu 9 marca 2023 r. Co więcej, dopiero właśnie na tej rozprawie zmienił stanowisko w kontekście zarzucanego mu czynu z pkt IV aktu oskarżenia, przyznając się do jego popełnienia.

- za zasadny Sąd odwoławczy uznał zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż czynności sprawcze w zakresie czynów z pkt I-III miały miejsce do września 2022 r. Z relacji przedstawionej przez pokrzywdzoną A. G. wynika, że ostatni raz oskarżony był w jej miejscu zamieszkania 8 sierpnia 2022 r. Z tego też powodu Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku, przyjmując, iż ostatnia czynność sprawcza w przypadku czynów z pkt I-III aktu oskarżenia, przypisanych w pkt I zaskarżonego wyroku miała miejsce w dniu 8 sierpnia 2022 r. W pozostałej części przyjęty przez Sąd I instancji stan faktyczny co

do wskazanych czynów nie budził zastrzeżeń Sądu odwoławczego.

- zdaniem Sądu odwoławczego, orzeczonej wobec K. G. kary za zarzucane mu aktem oskarżenia czyny, z w pkt I-III, nie można uznać za noszącej cechy rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Należy

przypomnieć, że nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze. Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, „bijąca w oczy” różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (wyrok SN z 16.11.2021 r., II DOW 15/21, LEX nr 3261440). Tymczasem w niniejszej sprawie nie zaistniała taka sytuacja. Wymierzona wobec oskarżonego kara 7 miesięcy pozbawienia wolności, która tylko nieznacznie, bo o miesiąc przekracza próg ustawowego minimalnego zagrożenia za czyn z art. 190a § 1 kk, która uwzględnia, że działanie oskarżonego zostało skierowane w dobro trzech osób i następowało w okresie kilku miesięcy, przy czym charakteryzowało się wielokrotnym nachodzeniem pokrzywdzonych w miejscu zamieszkania, wszczynaniem awantur i kierowaniem wyzwisk, a nadto gróźb pozbawienia życia w stosunku do A. G., dodatkowo

warunkowo zawieszanej na okres próby, nie może być uznana za rażąco niewspółmierną. Na jej wymiar nie może mieć znaczącego wpływu dotychczasowa niekaralność oskarżonego. Sąd Okręgowy nie miał również zastrzeżeń do orzeczonych obowiązków probacyjnych. Przebieg okresu próby i wywiązywanie się oskarżonego z obowiązków probacyjnych będzie polegało na kontroli w postępowaniu wykonawczym naruszenia porządku prawnego i co najistotniejsze spokoju pokrzywdzonych i ich prywatności, a jakiegokolwiek zachowanie stanowiące kontynuację uporczywego nękania będzie mogło stanowić przesłankę zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności.

- zważywszy na charakter i okoliczności przypisanych występów, a także ich skutki dla sfery psychicznej pokrzywdzonych i ich normalnego funkcjonowania w życiu codziennym, sięgnięcie po środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi oraz zakazu zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 200 metrów przez okres 3 lat, było w pełni uzasadnione potrzebą wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, a zarazem zapewnienia pokrzywdzonym ochrony przed ponownym naruszeniem ich dóbr prawnych. W żadnym aspekcie nie można dostrzec rażącej niewspółmierności zastosowanego środka karnego.

- Sąd Okręgowy za zasadny uznał natomiast zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu za czyn z pkt IV aktu oskarżenia,

wyczerpujący znamiona występku z art. 217 § 1 kk i zmienił zaskarżony wyrok w tej części wymierzając oskarżonemu w miejsce orzeczonej kary pozbawienia wolności, karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Uwzględniono przy tym, iż ze strony oskarżonego nie doszło do zadawania pokrzywdzonej uderzeń rękoma, a jedynie szarpania. Uwzględniając okoliczności przedmiotowej sprawy, charakter popełnionego czynu, skutki zdarzenia, uznać należy, że kara grzywny w wystraszającym stopniu spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy, stanowi też sprawiedliwą odpłatę za popełniony czyn. Tak orzeczona kara jest współmierna do właściwości i warunków osobistych i finansowych oskarżonego, uwzględnia dotychczasową niekaralność oskarżonego. Jest wystarczająca, by wpłynąć na przyszłe zachowania K. G. i zadziałać na niego w ten sposób, by w przyszłości powstrzymywał się od zachowań sprzecznych z prawem.

- uchylenie pkt VII zaskarżonego wyroku stanowiło konsekwencję zmiany zaskarżonego wyroku dokonanej przez Sąd Okręgowy, tj. wymierzenia oskarżonemu za czyn z art. 217 § 1 kk, kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Skoro bowiem orzeczono wobec oskarżonego karę samoistną grzywny to nie byłoby zasadne utrzymanie w mocy grzywny wymierzonej w pkt VII zaskarżonego wyroku w oparciu o art. 71 § 1 kk.

- co do nawiązki w wysokości 1500 zł, orzeczonej w pkt IV zaskarżonego

wyroku, należało odwołać się do uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego. Otóż zdaniem Sądu I instancji orzeczenie nawiązki było obligatoryjne z uwagi na złożony przez kuratora małoletniej wniosek, a także okoliczności przedmiotowej sprawy, fakt, że życie pokrzywdzonej w sposób znaczący uległo zmianie, a komfort życia codziennego pogorszył się. Sąd Okręgowy w całości podziela to stanowisko. Skutkiem popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu było powstanie po stronie pokrzywdzonej krzywdy, zatem w sprawie zaistniała podstawa do zasądzenia nawiązki, której wysokość ma jedynie w sposób symboliczny ją zrekompensować. Z tych powodów wysokość orzeczonej nawiązki nie jest wygórowana.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów co do pkt I- III a/o, ewentualnie w razie niepodzielenia zarzutów apelacji uchylenie rozstrzygnięcia o środku karnym z pkt II sentencji wyroku, z kolei co do rozstrzygnięcia co do czynu z pkt IV a/o o wyeliminowanie z opisu czynu zwrotu „zadawania jej uderzeń rękoma” oraz przyjęcie, że naruszenie nietykalności cielesnej wywołało wyzywające się zachowanie pokrzywdzonej i odstępianie od wymierzenia kary.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Słuszność części podniesionych przez skarżącego zarzutów doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w sposób

ukazany w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 marca 2024 r. W pozostałej części zarzuty wywiedzione przez obrońcę były niezasadne i jako takie warunkowały decyzję Sądu Okręgowego o utrzymaniu w tej części zaskarżonego wyroku.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 7 listopada 2023 r. w sprawie II K 1432/22 – w pozostałej zaskarżonej części	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W tej części zaskarżony wyrok - jako słuszny i odpowiadający prawu - należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:	

<p>- rozwiązał orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt V wyroku;</p> <p>- ustalił, że czyny zarzucone oskarżonemu w pkt I, II i III aktu oskarżenia i przypisane w pkt I wyroku zostały popełnione w okresie od kwietnia 2022 r. do 8 sierpnia 2022 r.;</p> <p>- z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt IV aktu oskarżenia i przypisanego w pkt III wyroku wyeliminował słowa „zadawania jej uderzeń rękoma”, zaś w miejsce wymierzonej za ten czyn kary pozbawienia wolności wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;</p> <p>- uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt VII wyroku.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powody zmiany zostały omówione w rubryce 3.1.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III., IV, V	- wobec faktu, iż apelacja obrońcy oskarżonego nie została uwzględniona w całości, orzeczenie o kosztach procesu zostało wydane na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk. W stosunku do osoby oskarżonego Sąd Okręgowy nie dostrzegł przesłanek z art. 624 § 1 kpk warunkujących możliwość zwolnienia od zapłaty kosztów sądowych.

- Sąd Okręgowy na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, a także § 17 ust. 2 pkt 4, § 17 ust. 7 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz kuratora małoletniej N. G. kwotę 516,60 zł za jej reprezentowanie w postępowaniu odwoławczym.

- Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. G. i zasądził od oskarżonego na jej rzecz kwotę 840 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym, uznając, iż zasądzenie kwoty 2000 zł w okolicznościach przedmiotowej sprawy, biorąc pod uwagę treść § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie jest wygórowana i poprzestał na stawce określonej w § 11 ust. 2 pkt 4 wspomnianego aktu prawnego.

- z powodu braku podstaw oskarżonego do zwolnienia od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w których to skład wchodzi m.in. wydatki określone w art. 618 § 1 pkt 11 kpk, na podstawie art. 2 ust. 3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, a także przy uwzględnieniu treści § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1016,60 zł (opłata w kwocie 480 zł i kwota 536,60 zł, w której skład wchodzi wynagrodzenie kuratora w kwocie 516,60 zł oraz kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia

Kolejny numer załącznika 1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana